

[Korsgaard.]

ikke for noget forstandigt Menneske Tvivl om, at man er ude i det fuldkomne urimelige, saa gennemskuer man Hulheden og indretter sig efter Forholdene, som de virkelig er. Man tør vel nok sige, at den paa-gældende Tale særlig var møntet paa Hovedstaden, og derfor gav Hovedstaden det Svar, den gav. Jeg henstiller til den højtærede Finansminister, at han for det konservative Partis Skyld troligt fortsætter i det Spor, hvori han er begyndt, ogsaa fordi det er saa tiltalende, at en Minister kan faa Lov til at gøre visse Ting, som andre ikke kan — det maa jo være et udmærket demokratisk Princip.

Formanden: Jeg vil henstille til det ærede Medlem at vende tilbage til Lovforslaget.

Korsgaard: Jeg vender saa tilbage til den højtærede Finansministers Bemærkninger, som gik ud paa, at Obligationskursernes Stigning var et Udtryk for forøget Tillid. Det er en Paastand, som jeg ingenlunde tror uden videre kan siges at være rigtig; Obligationskursernes Stigning kan have mange Aarsager. Aarsagen kunde f. Eks. være, at Kronen stik imod Socialdemokratiets Spaadom er faldet ikke helt uvæsentligt. Der er i det hele taget det ejendommelige ved den højtærede Finansminister, at han indtil et vist Tidspunkt er meget fast i sin Krone-Politik, men pludselig sker Tingene, som de skal ske, og saa — naa ja, saa har man hørt en kraftig Tale, men en kraftig Villie bagved til at holde denne Tales Aand har den højtærede Minister jo ingenlunde vist, f. Eks. den Gang vi forlod Guldet, og heller ikke vist i den Situation, der er skabt, siden den noksom omtalte Radiotale blev holdt.

Naar Obligationskurserne stiger, kan det have sin ganske naturlige Forklaring netop i, at Kronen er faldet, for der er efter min Mening ingen Tvivl om, at jo lavere Kronen er, des større er fornuftigvis Sikkerheden kronemæssigt set. Og da der ikke for mig at se er nogen rimelig Baggrund rentemæssigt set for, at Obligationerne staa saa lavt, som de gør, maa Grunden til, at de gør det, dog antagelig være, at man altsaa skønner, at Sikkerheden ikke i tilstrækkelig Grad er til Stede. Naar der saa sker saadanne Begivenheder paa Trods af det, man maatte formode, Ministeriet vilde gaa ind for, naa ja, saa kommer her et forøget Sikkerhedsmoment, og saa stiger Obligationerne.

Med disse Bemærkninger ønsker jeg, som jeg sagde paa et tidligere Tidspunkt, at sige, at i Situationen, saaledes som jeg bedømmer denne, vil jeg tro — ogsaa ud fra betydelige Nationaløkonometers Bedømmelse af Stillingen —, at det er forsvarligt i Situationen at optage et kortfristet Laan, og for saa vidt vil mit Parti ikke modsætte sig Lovforslaget. Men i øvrigt er det jo Meningen, at det skal behandles i Finansudvalget, og dér kan der saa skaffes Oplysning om de Ting, man mener egner sig bedst til Drøftelse indenfor Udvalgets Ramme.

Povlsen: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale, at det foreliggende Lovforslag gennemføres hurtigt og uændret, idet de Laanbetingelser, der her er Tale om, maa siges at være gunstige.

Axel Dam: Det har forundret min Gruppe og antagelig ogsaa enkelte andre, at den højtærede Finansminister har set sig nødsaget til at forlange de nye Statsgældsbeviser udstedt med en saa høj Rente som 5 pCt. Ganske særlig er dette mærkeligt, fordi kortfristede Laan plejer at kunne optages til en væsentlig lavere Rente end langfristede. Sammenligner man Renten ved denne Konvertering med de 3½ pCt. Rente, til hvilken England for nylig med saa stort Held gennemførte den kæmpemæssige Konvertering, stilles dansk Finanspolitik i en mindre flatterende Belysning. Det skulde synes urimeligt og ganske unødvendigt i en Periode, hvor Renten er faldende fra Dag til Dag, at lade Staten betale Nationalbanken en Rente paa 5 pCt., og det kan ikke undgaas, at Fastholdelsen af en saa høj Rente i væsentlig Grad vil bidrage til at forsinke den for Erhvervslivet fornødne Rentenedgang.

Den højtærede Finansminister begrundede de 5 pCt. med en Henvisning til det ønskelige i, at der foregik en direkte Ombytning af de gamle med de nye Statsgældsbeviser. Det er svært at se, hvilke særlige Interesser der kan knytte sig til en saadan direkte Ombytning. Hvis Renten af de nye Gældsbeviser forekommer Indehaverne af de gamle Gældsbeviser for lav, saa de foretrækker Kontanter, maa de enten benytte disse Kontanter til at indkøbe Obligationer for eller indsætte dem i Banker og Sparekasser, der saa paa deres Side foretager Obligationsindkøbene. I begge Tilfælde bliver Følgen en Stigning af Obligationskurserne, det vil sige et Fald i Obligationsrenten, og i samme Grad som Obligationsrenten falder, forøges Omsætningsmulighederne for de nye Statsgældsbeviser. Forholdet skulde